

vedvarende den Frygt, at gaar Lovgivningsmagten først ind paa det, Udvalget her har foreslaaet, vil man med Nødvendighed komme til de særdeles store Udgifter, som den højtærede Regering har forlangt af os paa dette Punkt, Udgifter, som jeg finder unødvendige paa meget væsentlige Punkter. Men naturligvis formelt har den ærede Ordfører Ret, og der er ingen Tvivl om, at selv om dette bliver til Lov i Nar, og selv om det varer nogle Nar — jeg tvivler ikke om, at det ikke varer meget længe — før det kommer frem igen med et Tillægsforslag fra Regeringens Side om at flytte Personbanegaarden Syd paa, saa har jeg, selvfølgelig hvis jeg sidder i det høje Ting til den Tid, min Ret til at modsætte mig det saa godt jeg kan, og jeg vil saa og saa gøre det, thi det er min bestemte Mening, at det er aldeles unødvendige Udgifter, man vil komme til, ved at føre Banegaarden fra dens nuværende Plads til den sydligere. Det var den ene af de Bemærkninger, jeg vilde tillade mig at gøre. Den anden er en supplerende Bemærkning til, hvad jeg nævnte, da jeg første Gang havde Ordet, og jeg har fundet mig foranlediget til den ved den Diskussion, der er fremkommen mellem den ærede Ordfører og det ærede Medlem for Listet Amts 3dje Valgtreds om Landets økonomiske Forhold. Jeg tror ikke, at det ærede Medlem for Listet Amts 3dje Valgtreds har Ret i, at Landet just er i økonomisk Dekadence, selv om det ganske vist ikke er i økonomisk Fremgang for Øjeblikket. Jeg tror, at han har lagt for megen Vægt paa den Forøgelse af Prioritetsskalden, som ganske vist er paavisselig, men selv om jeg lægger mindre Vægt paa, at denne Forøgelse af Skalden skulde være brugt til overordentlige økonomiske Foranstaltninger — thi derom kan altid næres nogen Tvivl — lægger jeg betydelig mere Vægt paa den store Forøgelse af Sparekassernes Beholdning, paa Sparernes forøgede Tilgodehavende, som paa samme Tid har fundet Sted. Det tror jeg, man maa lægge betydelig Vægt paa, og saa vil man nok kunne slutte, at nogen egentlig Tilbagegang er der ikke til Stede; maasse er der endog saa en ringe Fremgang. Men alligevel kan jeg ikke nægte andet end, at det er en af mine væsentligste Grunde til ikke at haabe eller i alt Fald til ikke at se med nogen Øyst paa, at den Lov, vi i Gaar vedtog, bliver til en endelig Lov, at Landets økonomiske Tilstand efter min Formening ikke er saa god som ønskeligt; thi der er for den anden Lovs Bedkommende ikke alene Tale

om meget betydelige Udgifter for Statskassen ved Siden af meget betydelige Udgifter for private. Hvis der kun var Tale om det, tror jeg ikke, at jeg vilde modsætte mig den i nogen videre Grad, i alt Fald vilde jeg se dens Vedtagelse med No. Men Sagen er den, at ligesom den ene Halvdel af Udgifterne skal afholdes — det er jeg i det mindste overbevist om — ved Laan af Statskassen, skal den anden Del af Udgifterne afholdes ved Laan af Kommunerne. Deri ligger Faren for Landets økonomiske Tilstand ved den Lov, vi vedtog i Gaar. Hvis de private rundt omkring havde Penge til Raadighed, hvis Landet var i stærk økonomisk Fremgang, saa man gennem virkelige private Tilskud kunde komme til alle de nødvendige Penge foruden dem, Statskassen ydede, var det en anden Sag, men saaledes er Forholdet ikke. Der er ikke Tale om, at disse saakaldte private Baner blive byggede anderledes end i alt væsentligt af det offentlige, og mig er det temmeligt ligegyldigt, om det offentlige er Staten eller Kommunerne. I begge Tilfælde bygges de ikke ved opsparede Kapitaler, men ved Laan. Deri ser jeg den særdeles store Fare ved det ellers for Landets Befolkning saa overordentlig tiltalende Forslag om de 27 saakaldte Privatbaner, der i Virkeligheden blive Stats- og Kommunebaner, som vi vedtog i Gaar.

Ordføreren (Bojsen): Det ærede Medlem fra Storeheddinge (J. Scavenius) plejer jo ellers at udmærke sig ved sin logiske Styrke, men det forekommer mig, at han har gjort Brud derpaa i Dag. Han begyndte med at udvike, at naar vi vare gaaede til disse Foranstaltninger, som Jern-tallet her foreslaar, maatte man aldeles nødvendig komme til Gennemførelse af det hele Regeringsprojekt. Derjom han saa var gaaet videre og havde sagt, at han for sit Bedkommende modsatte sig Forslaget nu, i alt Fald for en Del, men naar det var vedtaget, vilde han føle sig bundet til senere at stemme for det videre Regeringsprojekt, fordi det var Konsekvensen af det først vedtagne, ja, saa vilde det ærede Medlem selv have været konsekvent. Det ærede Medlem endte imidlertid med at sige, at han, naar Fortsættelsen kom til at foreligge, vilde bekæmpe den efter alle sine Evner saa godt, som han kunde. Jeg behøver aldeles ikke noget andet Vidnesbyrd, thi naar det ærede Medlem altsaa ikke er bundet til, hvad der, efter hans Mening, maa fremgaa som senere Konsekvens af Afstemningen i Nar, saa er jeg det jo heller ikke, og intet Medlem af